

De Wet

Alle Schriftaanhalingen komen uit de Statenvertaling 1977¹, en voor het Grieks de Textus Receptus (Stephanus) 1550²

Update (aanvullingen) 16-03-2008

'Gift of the Most High' - German Goll
<http://judaic-art.com/>

Even vooraf

Om elk misverstand tegen te gaan: dit artikel heeft NIETS te maken met de zogenaamde 'vervangings-theologie'. God *verving* Israël NIET door de Gemeente! De Gemeente kwam er *tussenin* (zie [Schema 1](#) / [Schema 2](#)), als het internationale volk van de genadebedeling, in een nieuw verbond, en het zal van de aarde verdwijnen bij haar opname. Van Israël (de olijfboom) waren enkel de takken afgebroken en de Gemeente werd in de plaats daarvan op de edele stam geënt. Maar na het gemeentetijdperk zal God Israël terug herstellen, echter in de verdrukkingstijd (70ste jaarweek). Dan zal er een nieuw verbond voor hen als natie werkzaam worden, overeenkomstig Jeremia 31:31-34 en Ezechiël 36:27. God heeft Zijn volk beslist niet verstoten, integendeel, hun toekomstige aanname zal een nieuwe wereldlente inluiden. Zie Romeinen 11.

Inhoud

- [1. Geen rechtvaardiging door de Wet](#)
- [2. Wanneer was de Wet van kracht?](#)
- [3. Vóór de Wet](#)
- [4. Enkel aan en voor Israël gegeven](#)
- [5. Een tijdelijke functie](#)
- [6. De schuldbrief eindigde op het Kruis](#)

¹ De eerste druk van de Statenvertaling verscheen in 1637. Het bijzondere van deze reformatische Bijbelvertaling is vooral dat zij direct uit de grondtalen Hebreeuws, Aramees en Grieks vertaald werd - net als de King James Version (1611) - en niet meer gebaseerd was op de Vulgata, de algemeen gebruikte Latijnse vertaling (382-405) van Hiëronymus. De zgn. Jongbloed-editie kwam er in 1750 omdat de oude versie haast onleesbaar was geworden door de evolutie van het Nederlands. In de uitgave van 1977 werd het Nederlands opnieuw een beetje aangepast. De vertaling als zodanig bleef altijd behouden.

Moderne vertalingen (sinds 1881) kan men beter mijden omdat deze mishandeld werden door vrijzinnigen en schippers. Zo zijn Bijbels die gebaseerd zijn op teksten van Westcott en Hort en Nestlé-Aland, corrupt te noemen. In het bijzonder de 'bijbels' in de omgangstaal, zoals de 'Groot Nieuws Bijbel', zijn dóór en dóór besmet en beslist te weren; maar ook de bekende 'Nieuwe Vertaling' (NBG 1951) werd niet getrouw overgezet.

² De Textus Receptus (= *Aanvaarde Tekst*), volgens de uitgave van de Parijse drukker Robert Etienne (Stephanus) in 1550, heeft als basis gediend van de Reformatiebijbels, zoals de King James Version 1611 en de Nederlandse Statenvertaling 1637.

- [7. De bediening van genade en van de Geest](#)
- [8. Ten aanzien van de Wet zijn wij gestorven](#)
- [9. De Wet is volmaakt, maar niet haar uitwerking](#)
- [10. Het verschil](#)
- [11. Voor onrechtvaardigen](#)
- [12. Christus onze leefregel](#)
- [13. Maar de brief van Jakobus dan?](#)
- [14. Tot slot](#)

1. Geen rechtvaardiging door de Wet

Er valt geen hemelse zaligheid te verdienen uit het houden van de Wet:

Rm 3:20a “Daarom zal uit de werken der wet geen vlees gerechtvaardigd worden, voor Hem”.

Rm 3:28 “Wij besluiten dan, dat de mens door het geloof gerechtvaardigd wordt, zonder de werken der wet”.

Rm 4:6 “Gelijk ook David de mens zalig spreekt, die God de rechtvaardigheid toerekent zonder werken”.

Gl 2:16 “[Doch] wetende, dat de mens niet gerechtvaardigd wordt uit de werken der wet, maar door het geloof van Jezus Christus, zo hebben wij ook in Christus Jezus geloofd, opdat wij zouden gerechtvaardigd worden uit het geloof van Christus, en niet uit de werken der wet; daarom dat uit de werken der wet geen vlees zal gerechtvaardigd worden”.

Gl 3:11 “En dat niemand door de wet gerechtvaardigd wordt voor God, is openbaar; want de rechtvaardige zal uit het geloof leven”.

Ef 2:8, 9 “Want uit genade zijt gij zalig geworden door het geloof; en dat niet uit u, het is Gods gave; Niet uit de werken, opdat niemand roeme”.

Men kan hoogstens in lichte verwarring raken door het woord van Jakobus:

Jk 2:14-26 “Wat nuttigheid is het, mijn broeders, indien iemand zegt, dat hij het geloof heeft, en hij heeft de werken niet?... 21 “Abraham, onze vader, is hij niet uit de werken gerechtvaardigd, toen hij Izak, zijn zoon, geofferd heeft op het altaar?”... 26 Want gelijk het lichaam zonder geest dood is, alzo is ook het geloof zonder de werken dood”.

Maar Jakobus beweert helemaal niet dat de mens gerechtvaardigd wordt door werken *zonder geloof*. En Paulus beweert niet dat bij geloof geen werken zouden horen:

Ef 2:8-10 “Want uit genade zijt gij zalig geworden door het geloof; en dat niet uit u, het is Gods gave; Niet uit de werken, opdat niemand roeme. Want wij zijn Zijn maaksel, geschapen in Christus Jezus tot goede werken, welke God voorbereid heeft, opdat wij daarin zouden wandelen”.

Maar hoe werd Abraham gerechtvaardigd? Door werken? Zie wat Paulus leert, overeenkomstig Genesis:

Rm 4:3 “Want wat zegt de Schrift? En Abraham geloofde God, en het is hem gerekend tot rechtvaardigheid”.

Gl 3:6 “Gelijk Abraham Gode geloofd heeft, en het is hem tot rechtvaardigheid gerekend”.

Gn 15:6 “En hij geloofde in de HEERE; en Hij rekende het hem [tot] gerechtigheid”.

Abraham *geloofde* Gods belofte omtrent zijn zoon, en *daarom* offerde hij hem, en *dat* rechtvaardigde hem:

Hb 11:17-19 “Door het geloof heeft Abraham, toen hij verzocht werd, Izak geofferd, en hij, die de beloften ontvangen had, heeft [zijn] eniggeborene geofferd, 18 (Tot wie gezegd was: In Izak zal u het zaad genaamd worden) overleggende, dat God machtig was, [hem] ook uit de doden te verwekken; 19 Waaruit hij hem ook bij gelijkenis wedergekregen heeft”.

Het zijn de werken die uit het GELOOF voortkomen die iemand tot zaligheid brengen. Deze koppeling aan geloof is het die in volgende teksten is bedoeld:

Rm 2:6-7 “[God] Die een ieder vergelden zal naar zijn werken; Hun wel, die met volharding in goeddoen, heerlijkheid, en eer, en onverderfelijkheid zoeken, het eeuwige leven ...”

Jh 5:29 “En zullen uitgaan, die het goede gedaan hebben, tot de opstanding des levens ...”

Maar het houden van regels en wetten op zich brengt geen leven voort.

Sommige christenen echter beschouwen de Wet als de volmaakte leefregel en menen dat zij onder de Wet en haar geboden staan. Maar andere christenen menen dat zij een hoger beginsel hebben van waaruit zij zullen leven

2. Wanneer was de Wet van kracht?

Zij die de Wet als een volmaakte leefregel zien voor christenen, zeggen dat de Wet al vanaf de schepping van kracht is. Zij weten wel dat de Wet pas op de Sinaï werd gegeven, maar menen dat ze reeds van bij het begin in de harten was opgelegd. Hieruit volgt dan ook de gedachte dat de Wet van toepassing blijft tot aan het Laatste Oordeel.

Het Schriftwoord toont aan dat de Wet niet altijd van kracht was:

Rm 5:20 “Maar de wet is bovendien **ingekomen**, opdat de misdaad te meerder worde”

De Wet was er dus *niet altijd*, ze is pas in ±1500 vC gekomen, met als doel dat de overtreding zou *toenemen*. Dit doel zou nooit bereikt zijn geweest als deze Wet reeds vanaf de schepping was opgelegd!

De Wet werd pas later in de geschiedenis *ingevoerd*. Bovendien werd aan die invoering ook een tijdslijm gekoppeld, namelijk tot op Christus:

Gl 3:19 “Waartoe is dan de wet? Zij is om de overtredingen **daarbij gesteld, totdat** het zaad zou gekomen zijn, die het beloofd was; en zij is door de engelen besteld in de hand van de middeelaar”

De Wet kwam pas 430 jaar na de belofte aan (of verbond met) Abraham:

Gl 3:16-17 “Nu zo zijn de beloftenissen tot Abraham en zijn zaad gesproken ... de wet, die na vierhonderd en dertig jaren gekomen is...”

De Wet werd niet eerder dan door Mozes gegeven, en vanaf Christus kwam er iets anders:

Dt 33:4 “Mozes heeft ons de wet geboden, een erfenis van Jakobs gemeente”.

Nh 9:17 “Gij hebt hun geboden, en inzettingen en een wet bevolen, door de hand van Uw knecht Mozes”.

En door Christus kwam er iets anders, iets hogers dan de Wet:

Jh 1:17 “Want de wet is door Mozes gegeven, de **genade** en de **waarheid** is door Jezus Christus geworden”.

De Wet heerste dus van Mozes tot op Christus. Daarna kwam door Christus “de waarheid”.

3. Vóór de Wet

Vóór de komst van de Wet, bestond er geen overtreding van wetsregels, en dus ook geen vastgestelde straf voor elke zonde:

Rm 5:13 “Want tot de wet was de zonde in de wereld; maar de zonde wordt niet toegerekend, als er geen wet is”.

Pas door de Wet kwam er vergelding:

Hb 2:2 “Want indien het woord, door de engelen gesproken [dat is de wet: Hd 7:53; Gl 3:19], vast is geweest, en alle overtreding en ongehoorzaamheid rechtvaardige **vergelding** ontvangen heeft ...”

Tussen Adam en Mozes was er geen Wet:

Rm 5:14 “Maar de dood heeft geheerst van Adam tot Mozes toe, ook over hen, die niet gezondigd hadden in de gelijkheid der overtreding van Adam, die een voorbeeld is van Hem, Die komen zou”.

Deze waarheid tracht men soms te ontcrachten door middel van 1Jh 3:4 , volgens de King James Version:

1Jh 3:4 “Whosoever committeth sin transgresseth also the **law**: for sin is the transgression of the **law**”.

De Statenvertaling geeft beter weer wat in de grondtekst (Textus Receptus) staat, zodat er geen misverstand kan zijn:

T.R.: pas o poión tèn amartian kai tèn anomian poiei kai è amartia estin è anomia

Let.: ieder doende zonde ook wetteloosheid doet en zonde is wetteloosheid

S.V.: Een ieder, die de zonde doet, die doet ook de **ongerechtigheid**; want de zonde is de **ongerechtigheid**”.

Het gaat hier niet over het overtreden van ‘de Wet’ als zodanig, maar over het doen wat niet behoort. Wetteloosheid of ongerechtigheid kan men mét of zonder Wet doen. Iemand is wetteloos als hij zijn *eigen* wil doet.

4. Enkel aan en voor Israël gegeven

Vóór de Sinai stond de mens niet onder de Wet. Toch gold er na de zondvloed een VERbod op het eten van bloed en een GEBod om een bloedvergieter te doden, maar dat is niet “de Wet” en wordt evenmin zo aangeduid.

Toen dan Israël via Mozes de Wet ontving, werd die niet uitgedragen naar andere volken, zoals dat het geval was met de prediking van het christelijke evangelie onder alle volken (Rm 16:26). Israël werd gekenmerkt als zijnde “onder de wet” en de heidenen als zij die “zonder de wet” waren:

Rm 2:12-17 “Want zovelen, als er zonder wet gezondigd hebben, zullen ook zonder wet verloren gaan; en zovelen, als er onder de wet gezondigd hebben, zullen door de wet geoordeeld worden ... 14 Want wanneer de heidenen, die de wet niet hebben, van nature de dingen doen, die der wet zijn, dezen, de wet niet hebbende, zijn zichzelf een wet; 15 Die betonen het werk der wet geschreven in hun harten ... 17 Zie, gij wordt een Jood genaamd en rust op de wet; en roemt op God”.

Opmerking: de heidenen in vers 14-15, “die de wet niet hebben” (2 maal), tonen dat HET WERK der Wet in hun harten is geschreven, niet de Wet zelf. Met andere woorden: zij hebben een goed functionerend geweten, en goed innerlijk besef van goed en kwaad.

Rm 3:19 “Wij weten nu, dat al wat de wet zegt, zij dat spreekt tot hen, die onder de wet zijn; opdat alle mond gestopt worde en de gehele wereld [voor] God verdoemelijk zij”.

1Ko 9:20-21 “En ik ben de Joden geworden als een Jood, opdat ik de Joden winnen zou; hun, die onder de wet zijn, [ben ik geworden] als onder de wet zijnde, opdat ik hen, die onder de wet zijn, winnen zou. 21 Hun, die zonder de wet zijn, [ben ik geworden] als zonder de wet zijnde (voor God [nochtans] zijnde niet zonder de wet, maar voor Christus onder de wet), opdat ik hen, die zonder de wet zijn, winnen zou”.

Gl 4:4-5 Maar wanneer de volheid des tijds gekomen is, heeft God Zijn Zoon uitgezonden, geworden uit een vrouw, geworden onder de wet; 5 Opdat Hij hen, die onder de wet waren, verlossen zou, [en] opdat wij de aanneming tot kinderen verkrijgen zouden.

De Wet werd enkel aan en voor Israël gegeven:

Dt 4:13 “Toen verkondigde Hij u Zijn verbond, dat Hij u gebod te doen, de tien woorden, en schreef ze op twee stenen tafelen”.

Dt 33:4 “Mozes heeft ons de wet geboden, een erfenis van Jakobs gemeente”.

Ps 78:5 “Want Hij heeft een getuigenis opgericht in Jakob, en een wet gesteld in Israël; die Hij onze vaders geboden heeft, dat zij ze hun kinderen zouden bekend maken”.

Ez 20:10-11 “En Ik voerde hen uit Egypteland, en bracht hen in de woestijn. Daar gaf Ik hun Mijn inzettingen, en maakte hun Mijn rechten bekend, welke, zo een mens ze doet, zal [hij] daardoor leven”.

Hd 7:53 “Gij, die de wet ontvangen hebt door bestellingen der engelen, en hebt [ze] niet gehouden!”.

Rm 9:4 “Welke Israëlieten zijn, van wie is de aanneming tot kinderen, en de heerlijkheid, en de verbonden, en de wetgeving, en de dienst [van] God, en de beloftenissen”.

God heeft bij het eerste (Joodse) verbond de Wet niet in de harten van alle mensen geschreven - dat is een dwaling. Maar er was profeteerd dat er een tweede, een nieuw verbond zou komen waarbij dit wèl zou gebeuren.

Hb 8:6-13 “En nu heeft Hij [Jezus Christus] zoveel uitnemender bediening gekregen, als Hij ook Middelaar van een beter verbond is, hetwelk in betere beloftenissen bevestigd is. 7 Want indien dat eerste [verbond] onberispelijk geweest ware, zo zou voor het tweede geen plaats gezocht zijn geweest. 8 Want [hen] berispende, zegt Hij tot hen: Ziet, de dagen komen, spreekt de Heere, en Ik zal over het huis Israëls, en over het huis van Juda een **nieuw verbond** oprichten; 9 Niet naar het verbond, dat Ik met hun vaders gemaakt heb, ten dage, toen Ik hen bij de hand nam, om hen uit Egypteland te leiden; want zij zijn in dit Mijn verbond niet gebleven, en Ik heb op hen niet geacht, zegt de Heere. 10 Want dit is het verbond, dat Ik met het huis Israëls maken zal na die dagen, zegt de Heere: Ik zal Mijn wetten in hun verstand geven, en in hun harten zal Ik die inschrijven; en Ik zal hun tot een God zijn, en zij zullen Mij tot een volk zijn ... 13 Als Hij zegt: Een nieuw [verbond], **zo heeft Hij het eerste oud gemaakt**; wat nu oud gemaakt is en verouderd, is nabij de verdwijning”. (Vgl. Jr 31:31-34)

Als er een nieuw verbond nodig is om Gods wetten in de harten te schrijven, waarbij een geheel ander beginsel werkzaam is dan de Wet, dan is het toch wel duidelijk dat er voorheen geen sprake kan geweest zijn van dat beginsel. Anders zou er niet gesproken worden van een **nieuw** verbond. Zie hierboven nog de opmerking onder Rm 2:14-15.

Onder het oude verbond was de gehele Wet exclusief bestemd voor Israël. Hier moet men verder geen opsplitsing maken tussen “morele wet” en “ceremoniële wet” en gaan verklaren dat niet-Joden onder die “morele wet” stonden of nog steeds staan. In Rm 2:12 zagen we reeds dat de volken “**zonder wet**” waren, en dat is dan ook als “**geheel zonder wet**” te lezen. Bovendien staat er “**zonder wet**”, niet “zonder **de** wet”, want de volken hebben geen Wet. En tenslotte gaat het in dit vers onmiskenbaar over de “morele” wet, niet de “ceremoniële”. Het is immers de morele wet die oordeelt:

Rm 2:12 “Want zovelen, als er zonder wet [*geen lidwoord*] gezondigd hebben, zullen ook zonder wet [*geen lidwoord*] verloren gaan; en zovelen, als er onder **de** wet gezondigd hebben, zullen door **de wet geoordeeld** worden.

5. Een tijdelijke functie

De Wet had, als opgelegde gedragscode, een in de tijd gelimiteerde functie:

Gl 3:19 “Waartoe is dan de wet? Zij is om de overtredingen **daarbij gesteld, totdat** het zaad zou gekomen zijn, die het beloofd was; en zij is door de engelen besteld in de hand van de middelaar”.

De Wet was (1) **bijgevoegd** (Sinaï) en (2) **totdat** het zaad (Christus) zou komen.

Vanaf de Sinaï en tot het verbond van het geloof (Rm 1:17; 3:21-22), had ze de **tijdelijke** functie van “in bewaring stellen”, als “tuchtmeester”:

Gl 3:23-25 “Doch **eer het geloof kwam**, waren wij onder de wet **in bewaring gesteld**, en zijn besloten geweest **tot op het geloof**, dat geopenbaard zou worden. 24 **Zo dan**, de wet is **onze tuchtmeester geweest tot** [=tot op; KJV: *until*] **Christus**, opdat wij uit het geloof zouden gerechtvaardigd worden. 25 Maar als het geloof gekomen is, zo zijn wij niet meer onder de tuchtmeester”.

Het begrip “tuchtmeester” is hier enerzijds richting-bepalend: “onze” tuchtmeester, dat is voor degenen die onder de wet gesteld waren, de Joden; anderzijds is het tijd-bepalend: “tot Christus” en daarna gedaan. Het is daarom fout te denken dat de Wet nog steeds de opgelegde “tuchtmeester” is, om zondaars of gelovigen naar Christus te leiden met hun zonden.

Vers 24 besluit dan ook met “**zo dan**, de Wet is onze tuchtmeester **geweest tot**” de tijd dat Christus kwam. Dit wordt verder ook in hoofdstuk 4 bevestigd:

Gl 4:1-5 “Doch ik zeg, zo lange tijd als de erfgenaam een kind is, zo verschilt hij niets van een dienstknecht, hoewel hij een heer is van alles; 2 Maar hij is onder voogden en verzorgers, tot de tijd door de vader te voren gesteld. 3 Alzo wij ook, toen wij kinderen waren, zo waren wij dienstbaar gemaakt onder de eerste beginselen der wereld. 4 Maar wanneer de volheid des tijds gekomen is, heeft God Zijn Zoon uitgezonden, geworden uit een vrouw, geworden onder de wet; 5 Opdat Hij hen, die onder de wet waren, verlossen zou, [en] opdat wij de aanneming tot kinderen verkrijgen zouden. 6 En aangezien gij kinderen zijt, zo heeft God de Geest Zijns Zoons uitgezonden in uw harten, Die roept: Abba, Vader!”.

6. De schuldbrief eindigde op het Kruis

Ef 2:14, 15 “Want Hij is onze vrede, Die deze beiden één gemaakt heeft, en de muur des afscheidsels gebroken hebbende, 15 Heeft Hij de vijandschap in Zijn vlees **te niet** gemaakt, [namelijk] **de wet der geboden in inzettingen [bestaande]**; opdat Hij die twee in Zichzelf tot een nieuwe mens zou scheppen, vrede makende”.

Ko 2:13, 14 “En Hij heeft u, toen gij dood waart in de misdaden, en [in] de voorhuid uws vleses, mede levend gemaakt met Hem, al [uw] misdaden u vergevende; 14 **Uitgewist** hebbende **het handschrift [cheirotaphon], dat tegen ons was, in inzettingen [bestaande]**, hetwelk, [zeg ik], enigerwijze ons tegen was, en heeft dat uit het midden weggenomen, het **aan het kruis genageld** hebbende”.

Dit “handschrift, dat tegen ons getuigde” werd weggenomen door het aan het kruis te nagelen.

Ook hier moet geen scheiding gemaakt worden tussen de “ceremoniële wet” en de “morele wet” om te beweren dat het hier enkel over de ceremoniële wet gaat. Het gaat hier wel degelijk over de aanklacht van Gods morele wet tegen de overtredingen daarop.

Sommige bijbels vertalen *cheirotaphon*³ door “schuldbrief” want het woord betekent “schuldbekentenis”. Maar let op: het gaat hier niet louter over de uitwissing van de *schuld* op het overtreden van de Wet, maar eerder over de *brief*, of het *handschrift* (Statenvertaling), namelijk de beschuldigende inzettingen van de Wet zelf. Dit handschrift, de aanklacht van de Wet, werd aan het kruis genageld en de wetsbedeling nam daardoor een einde.

Let goed op: niet de Wet als zodanig, die zelf rechtvaardig is (Rm 7:7) en die nooit vergaan zal (Mt 5:18), maar de EIS der Wet verdween. Aan die eis werd namelijk voldaan door het kruisoffer, zodat kan gezegd worden dat de Wet als aanklacht aan het kruis werd genageld. De Wet als zodanig getuigt echter nog steeds van Gods rechtvaardigheid en waarheid, maar ze kan Christusgelovigen, zij die de waarde van het verzoenende kruisoffer aannemen, niet aanklagen.

Toen deze aanklacht verdween werd ze vervangen door het genadebeginsel. Vanaf het kruis is er dan een grondige verandering van bedeling.

³ *cheirotaphon*: oorkonde, schuldbekentenis (Prisma Grieks-Nederlands 1958-1997).

De “middelmuur des afscheidels” (Ef 2:14) werd toen afgebroken, een muur die tussen Jood en heiden stond, maar ook tussen God en de mens. Dit gebeurde “in Zijn vlees”, door “het kruis”:

Ef 2:15-16 Heeft Hij de vijandschap **in Zijn vlees** te niet gemaakt, [namelijk] de wet der geboden in inzetten [bestaande]; opdat Hij die twee in Zichzelf tot een nieuwe mens zou scheppen, vrede makende; 16 En [opdat] Hij **die beiden met God in één lichaam zou verzoenen door het kruis**, de vijandschap daaraan gedood hebbende”.

De wetsbedeling is opgeheven. Nergens lezen we dat een bekeerde Jood of een bekeerde heiden op een andere manier weer onder die Wet moet gebracht worden, integendeel, er kwam een geheel nieuwe bedeling. De oude bedeling bestaat niet meer, met alles erop en eraan, en het nieuwe is gekomen:

Mk 2:22 “En niemand doet nieuwe wijn in oude [leren] zakken; anders doet de nieuwe wijn de [leren] zakken bersten en de wijn wordt uitgestort, en de [leren] zakken verderven; maar nieuwe wijn moet men in nieuwe [leren] zakken doen”.

7. De bedeling van genade en van de Geest

In de nieuwe bedeling zijn wij (1) niet langer onder de Wet, maar (2) in plaats daarvan zijn we nu onder een nieuw verbond, namelijk dat van de genade:

Rm 6:14 “Want de zonde zal over u niet heersen; want gij zijt **niet onder de wet**, maar **onder de genade**”.

Dit is beslist geen vrijbrief om te zondigen:

Rm 6:15-16 “Wat dan? Zullen wij zondigen, omdat wij **niet onder de wet** zijn, maar onder de genade? Dat zij verre. 16 Weet gij niet, dat wie gij uzelf stelt tot **dienstknechten** ter gehoorzaamheid, gij dienstknechten zijt van hem, die gij gehoorzaamt, óf van de zonde tot de dood, óf **van de gehoorzaamheid tot gerechtigheid**?”

Wij blijven dienstknechten van de gehoorzaamheid. Van de Wet? Neen, want wij zijn “niet onder de wet”. Wie gehoorzamen we dan? Christus is nu ons leven en onze heiligmaking:

1Ko 1:29-31 Opdat geen vlees zou roemen voor Hem. 30 Maar uit Hem zijt gij in Christus Jezus, Die ons geworden is wijsheid van God, en rechtvaardigheid, en heiligmaking, en verlossing; 31 Opdat [het zij], gelijk geschreven is: Die roemt, roeme in de Heere

2Ko 3:17-18 “De Heere nu is de Geest; en waar de Geest des Heeren is, aldaar is vrijheid. 18 En wij allen, met ongedekten aangezichte de heerlijkheid des Heeren [als] in een spiegel aanschouwende, worden [naar] hetzelfde beeld in gedaante veranderd, **van heerlijkheid tot heerlijkheid**, als van des Heeren Geest”.

Van de “bediening des doods” zijn wij overgegaan naar de “bediening des Geestes”:

2Ko 3:7-8 “En indien de **bediening des doods** in letters [bestaande, en] in stenen ingedrukt, in heerlijkheid is geweest, alzo dat de kinderen Israëls het aangezicht van Mozes niet konden sterk aanzien, om de heerlijkheid van zijn aangezicht, die te niet gedaan zou worden, 8 Hoe zal niet veel meer de **bediening des Geestes** in heerlijkheid zijn?”

Het verschil is dat de “bediening des doods” uit letters, wetten bestaat, die door het vlees onuitvoerbaar zijn, terwijl de “bediening des Geestes” voorziet in de Heilige Geest die permanent in de gelovige woont. De Heilige Geest bestuurt nu ons leven, in de harten en niet louter door regels. Zo worden wij vernieuwd, van heerlijkheid tot heerlijkheid. Wij hebben als christenen per definitie niets gemeen met het beginsel van de Wet; de Wet brengt ons geen stap verder in de vernieuwing naar het beeld van Christus.

De genade Gods, werkend door de Geest van Christus, onderwijst ons en is geheel toereikend:

Tt 2:11-14 “Want de zaligmakende genade Gods is verschenen aan alle mensen. 12 En onderwijst ons, dat wij, de goddeloosheid en de wereldse begeerlijkheden verzakende, matig en rechtvaardig, en godzalig leven zouden in deze tegenwoordige wereld; 13 Verwachtende de za

lige hoop en verschijning der heerlijkheid van de grote God en onze Zaligmaker Jezus Christus; 14 Die Zichzelf voor ons gegeven heeft, opdat Hij ons zou verlossen van alle ongerechtigheid, en Zichzelf een eigen volk zou reinigen, ijverig in goede werken”.

Wie naar de genade leeft vervult de Wet, maar wie naar de Wet leeft voldoet niet aan wat de Heer vraagt. De Wet doet juist zondigen, en wie dat wenst te verdoezelen is op de koop toe een huicheelaar. Inhoudelijk is de genade van een geheel andere natuur dan de Wet. De genade gaat over wedergeboorte, permanente inwoning van de Heilige Geest, innerlijke vernieuwing, en dit alles op grond van het zoenoffer van Jezus Christus. Vóór het kruis kon zoiets niet, maar erná wèl. Het kruis is het ingrijpende keerpunt. Je kan niet met de beginselen van vóór het kruis, ná het kruis leven. De Wet EIST maar de genade ZET AAN tot dienstbaarheid.

8. Ten aanzien van de Wet zijn wij gestorven

Wij zijn ten aanzien van de Wet *gestorven*, met Christus vereenzelvigd aan het kruis, en dus heeft de Wet geen zeggingskracht voor ons. De Wet kan ons niet aanklagen. Als beginsel werkt nu Christus in ons:

Gl 2:19-21 “Want ik ben door de wet der wet **gestorven**, opdat ik Gode leven zou. Ik ben **met Christus gekruisigd**; en ik leef, [doch] niet meer ik, maar **Christus leeft in mij**; en hetgeen ik nu in het vlees leef, dat leef ik door het geloof van de Zoon van God, Die mij liefgehad heeft, en Zichzelf voor mij overgegeven heeft”.

Rm 7:4 “Zo dan, mijn broeders, **gij zijt ook der wet gedood door het lichaam van Christus**, opdat gij zoudt worden van een Ander, [namelijk] van Hem, Die van de doden opgewekt is, opdat wij Gode vruchten dragen zouden”.

Ko 3:3 “Want **gij zijt gestorven**, en uw leven is met Christus verborgen in God”.

Het zal hier duidelijk zijn dat Paulus leert dat *wij* aan de Wet gestorven zijn. Niet de *Wet* is gestorven! We zagen al dat de Wet als *aanklager* voor ons is verdwenen en als zodanig op het kruis werd genageld. De Wet gaat niet voorbij, maar *wij* zijn gestorven, door vereenzelving met Christus die ons in Zich opnam ten leven. De Wet bepaalt niet meer onze rechtvaardiging, maar Christus.

Zou er toch nog enige rechtvaardigheid te verdienen vallen door de Wet, dan zou Christus tevergeefs gestorven zijn:

Gl 2:21 “... indien de rechtvaardigheid door de wet is, zo is dan Christus tevergeefs gestorven”.

Iemand die de Wet tracht te houden, die verwerpt in feite Christus. Je kan niet én in Christus zijn én de Wet houden, ook al is dat maar ten dele.

Zo lees je vandaag de dag over “Messias-belijvende Joden”, die enerzijds Christus erkennen maar zich anderzijds ook houden aan besnijdenis, sabbat en allerlei andere inzettingen die tot de wetsbedeling behoren. Dit is onschriftuurlijk! Men is een Jood, en men houdt dan de Wet, óf men is een wedergeboren Christen, die geleid wordt door de inwonende Heilige Geest. Wie zowel op Christus steunt als op de inzettingen van de Wet, die moet zich dringend afvragen of hij wel in het geloof is:

2Ko 13:5 “Onderzoekt uzelf, of gij in het geloof zijt, **beproeft uzelf**. Of kent gij uzelf niet, **dat Jezus Christus in u is?**”

Dan vervolgt Paulus in Romeinen 7:

Rm 7:5-6 “Want toen wij in het vlees waren, werkten de bewegingen der zonden, die door de wet zijn, in onze leden, **om voor de dood vruchten te dragen**. 6 Maar nu zijn wij vrijgemaakt van de wet, daar wij die gestorven zijn, onder welke wij gehouden waren; also dat **wij dienen in nieuwheid des geestes, en niet [in] de oudheid der letter**”.

Hier zien we de *praktische* uitwerking van Wet en genade. Wij dienen God nu volgens een geheel ander principe. U vasthouden aan de wetsbeginselen en u toch christen noemen, is dus absurd.

9. De Wet is volmaakt, maar niet haar uitwerking

De Wet op zich is heilig, rechtvaardig en goed:

Rm 7:12-14 “Alzo is dan de wet **heilig**, en het gebod is heilig, en **rechtvaardig**, en **goed**. 13 Is dan het goede mij de dood geworden? Dat zij verre. Maar de zonde [is mij de dood geworden;] opdat zij zou openbaar worden zonde [te zijn]; **werkende mij door het goede de dood**; opdat de zonde boven mate werd zondigende door het gebod. 14 Want wij weten, dat **de wet geestelijk is, maar ik ben vleeselijk**, verkocht onder de zonde”.

Vgl. Rm 2:17-20 “Zie, gij wordt een Jood genaamd en rust op de wet; en roemt op God, 18 En gij weet [Zijn] wil, en beproeft de dingen, die [daarvan] verschillen, zijnde onderwezen uit de wet; 19 En gij vertrouwt uzelf te zijn een leidsman der blinden, een licht van hen, die in duisternis zijn; 20 Een onderrichter der onwijzen, [en] een leermeester der onwetenden, hebbende de gedaante der kennis en der waarheid in de wet”.

Maar de uitwerking ervan is dat de zondaar beschuldigd wordt en naar de dood wordt geleid. De Wet zelf is geestelijk maar WIJ zijn vleeselijk, en daarom kunnen wij de confrontatie met de Wet niet overleven. De Wet is de volmaakte maatstaf voor het leven, maar haar uitwerking is negatief, omdat er geen rechtvaardiging door te verkrijgen is. We herhalen dit nogmaals:

Rm 3:20 “Daarom zal uit de werken der wet geen vlees gerechtvaardigd worden, voor Hem; want door de wet is de kennis der zonde”.

Gl 2:16, 21 “[Doch] wetende, dat de mens niet gerechtvaardigd wordt uit de werken der wet, maar door het geloof van Jezus Christus, zo hebben wij ook in Christus Jezus geloofd, opdat wij zouden gerechtvaardigd worden uit het geloof van Christus, en niet uit de werken der wet; daarom dat uit de werken der wet geen vlees zal gerechtvaardigd worden ... want indien de rechtvaardigheid door de wet is, zo is dan Christus tevergeefs gestorven”.

Gl 3:11 “En dat niemand door de wet gerechtvaardigd wordt voor God, is openbaar; want de rechtvaardige zal uit het geloof leven”.

Verder biedt de Wet niet wat de genade biedt:

Gl 3:2 “hebt gij **de Geest** ontvangen uit de werken der wet, of uit de prediking des geloofs?”

Gl 3:5 “Die u dan de Geest verleent, en **krachten** onder u werkt, [doet Hij dat] uit de werken der wet, of uit de prediking des geloofs?”

Gl 3:18 “Want indien de erfenis uit de wet is, zo is zij niet meer uit de belofte; maar God heeft ze Abraham door de belofte **genadig gegeven**”.

Gl 3:21-22 “Is dan de wet tegen de beloftenissen Gods? Dat zij verre; want indien er een wet gegeven ware, die machtig was levend te maken, zo zou waarlijk de rechtvaardigheid uit de wet zijn. Maar de Schrift heeft het alles onder de zonde besloten, opdat **de belofte uit het geloof** van Jezus Christus aan de gelovigen zou **gegeven** worden”.

Onze hele bestemming, de redding en eeuwig leven, de gemeenschap met God, is geheel gekoppeld aan de genade die volgt op het geloof in Christus. Hier kon de Wet helemaal niet in voorzien, maar “**de mens die** deze dingen **doet** zal **daardoor** leven” (Rm 10:5; Gl 3:12; Lv 18:5). De mens stond er geheel alleen voor. Maar de genade voert ons naar het heil.

Maar niet enkel met betrekking tot onze heilsbestemming is de Wet negatief, ook in het praktische leven:

Rm 3:20 “... door de wet is de **kennis der zonde**”.

Rm 7:7 “ook had ik niet geweten [dat] de begeerlijkheid [zonde is], indien de wet niet zeide: Gij zult niet begeren”.

De Wet doet zonde wel kennen maar doet er niets aan om die onder controle te houden.

Rm 4:15 “Want de wet **werkt toorn**; want waar geen wet is, [daar] is ook geen overtreding”. Door de Wet komt er overtreding en God brengt daarover Zijn toorn. En dit is zó erg als Jako

bus zegt: “Want wie de gehele wet zal houden, en in één zal struikelen, die is schuldig geworden aan alle” (Jk 2:10).

Rm 5:20 “Maar de wet is bovendien ingekomen, **opdat de misdaad te meerder worde**”.

De Wet dient niet om van ons betere mensen te maken. Wie de Wet houdt om zich te heiligen, die komt bedrogen uit, want de Wet doet overtreding en veroordeling immers toenemen (vgl. Rm 7:13).

Rm 7:8-9 “Maar de zonde, oorzaak genomen hebbende door het gebod, heeft **in mij alle begeerlijkheid gewerkt** ... maar als het gebod gekomen is, zo is de zonde weer levend geworden, doch **ik ben gestorven**”.

Beveel een kind dat hij *niet* in een bepaalde kastlade mag kijken, en wees er maar zeker van dat hij die lade zal opentrekken. Door het gebod wordt de begeerte opgewekt.

1Ko 15:56 “De prikkel nu des doods is de zonde; en **de kracht der zonde is de wet**”.

Rm 7:5 “Want toen wij in het vlees waren, werkten de bewegingen der zonden, die **door de wet** zijn, in onze leden, om voor de dood vruchten te dragen”.

Deze werking van de Wet verandert nooit. Als wij ons opnieuw onder de Wet *stellen*, dan zijn wij terug veroordeelde slaven. De Wet was, is niet en zal nooit een leefregel tot heiligheid zijn. Daartoe was de Wet helemaal niet gegeven, want de Wet doet zonde kennen (Rm 3:20), opdat de misdaad zou toenemen (Rm 5:20). Wij worden helemaal niet gerechtvaardigd door iets van de Wet.

Hoe kan iemand “de bediening van de dood” (2Ko 3:7) als leefregel beschouwen voor christenen, die onder de “bediening van de Geest” (2Ko 3:8) levend werden gemaakt in Christus?! Wie dat doet, doet aan wederopbouw van wat afgebroken werd en wordt zo opnieuw een overtreder:

Gl 2:18 “Want indien ik, hetgeen ik afgebroken heb, dat weer opbouw, zo stel ik mijzelf tot een overtreder”.

De Wet houden, ook al gebeurt dit ten dele, is dus niet vrijblijvend. Het betekent niet anders dan een kaakslag aan de Heer Jezus!

10. Het verschil

Wet	Genade
Eist van de mens: “Gij zult ...”	Is gevende liefde: Jh 3:16
Eist liefde voor God en naaste	Schenkt liefde en wekt liefde op: Rm 5:5; 1Jh 4:19
Benadrukt Gods heiligheid	Werkt Gods heiligheid
Gerechtigheid uit werken: Rm 10:5	Schenkt gerechtigheid uit geloof: Rm 10:4
Geen geloof maar doen: Gl 3:12	Uit het geloof leven: Gl 3:5, 11; Rm 10:8; Ef 2:8, 9
Volmaakt om te verdoemen	Volmaakt om te redden

11. Voor onrechtvaardigen

Wij weten reeds dat christenen ten aanzien van de Wet zijn gestorven, en dat niet de Wet gestorven is. De Wet blijft dus bestaan en heeft dan ook nog steeds een bepaalde functie. Die functie van de Wet heeft geen betrekking op gelovigen, maar wel op **ongelovigen**:

1Tm 1:8-9 “Doch wij weten, dat de wet goed is, zo iemand die wettig gebruikt; En hij dit weet, **dat de rechtvaardigen de wet niet is gezet, maar de onrechtvaardigen** en de halsstarrigen, de goddelozen en de zondaars, de onheiligen en de ongodelijken, de vadermoordenaars en de moedermoordenaars, de doodslagers”

Het wettig gebruik van de Wet is die voor de *ongelovigen*. Waarom? Om hen duidelijk te maken dat zij schuldig staan tegenover een rechtvaardige God. Via zulk schuldbesef kunnen zij het evangelie

van de genade aannemen en bekeerd worden. Van zodra de ongelovige bekeerd is, komt hij vrij van enige beschuldiging en geniet hij vrede in Christus.

Zijn de ongelovigen dan onder de Wet gesteld? Neen, dat was Israël, maar de wet heeft als zodanig wel een functie: te tonen dat iemand schuldig staat tegenover een rechtvaardige God, dat hij niet beantwoordt aan Gods maatstaven en het doel van zijn bestaan. Wat moet zo iemand dan doen? Zich zeker niet onder de Wet stellen om haar te gehoorzamen. Daartoe is hij niet bestemd, en de Wet beschuldigt hem alleen maar. Sinds het kruis mag hij zich laten verzoenen in Christus, door het geloof.

Alhoewel de wet beschuldigt, lezen we dat de oudtestamentische gelovigen zich toch in de Wet verlustigden. Lijkt dit niet tegenstrijdig? Enkele voorbeelden:

Psalm 19: 8-12 “De wet des HEEREN is volmaakt, bekerende de ziel; de getuigenis des HEEREN is gewis, de eenvoudigen wijsheid gevende. 9 De bevelen des HEEREN zijn recht, verblijdende het hart; het gebod des HEEREN is zuiver, verlichtende de ogen. 10 De vreze des HEEREN is rein, bestaande tot in eeuwigheid, de rechten des HEEREN zijn waarheid, samen zijn zij rechtvaardig. 11 Zij zijn begeerlijker dan goud, ja, dan veel fijn goud; en zoeter dan honing en honigzeem. 12 Ook wordt Uw knecht door daardoor duidelijk vermaand; in het houden van die is grote loon”.

Psalm 119:1-2 “Welgelukzalig zijn de oprechten van wandel, die in de wet des HEEREN gaan. Welgelukzalig zijn zij, die Zijn getuigenissen onderhouden, [die] Hem van ganser harte zoeken”.

Psalm 119:16 “Ik zal mijzelf vermaken in Uw inzettingen; Uw woord zal ik niet vergeten”.

Ook wij verlustigen ons in de schoonheid van de Wet, maar dat betekent niet dat wij, Christusgelovigen, er ons moeten *onder* plaatsen. Gods Wet is volmaakt, maar het probleem daarbij is dat we ze niet kunnen houden, en daaruit volgt dan de veroordeling. De Israëliet verlustigde zich in de Wet, maar tegelijk veroordeelde het gebod hem. “Want wie de gehele wet zal houden, en in één zal struikelen, die is schuldig geworden aan alle” (Jk 2:10). Hoe kon hij zich dan verlustigen? Wel, hij bewonderde de schoonheid van Gods Wet en draaide daarbij zijn gezicht van de Sinaï naar de belofte toe, naar zijn komende Messias en Verlosser. De christen echter staat met zijn rug naar het kruis, alles werd reeds volbracht, en hij kijkt uit naar de wederkomst van de Heer om opgenomen te worden in het Vaderhuis. De christen behoort zich niet om te draaien naar iets wat voor hem voorbij is, maar de oudtestamentische Jood zag nog uit naar Golgotha.

12. Christus onze leefregel

In de bergrede stelde de Heer Jezus “Gij hebt gehoord dat gezegd is” tegenover “Ik zeg u”:

Mt 5:21-48 **Gij hebt gehoord**, dat [tot] de ouden gezegd is: Gij zult niet doden; maar zo wie doodt, [die] zal strafbaar zijn door het gericht. 22 **Doch Ik zeg u**: Zo wie te onrecht op zijn broeder toornig is, die zal strafbaar zijn door het gericht ... 27 **Gij hebt gehoord**, dat [tot] de ouden gezegd is: Gij zult geen overspel doen. 28 **Maar Ik zeg u**, dat zo wie een vrouw [aan] ziet, om haar te begeren, die heeft reeds overspel in zijn hart met haar gedaan ... 33 **Wederom hebt gij gehoord**, dat [tot] de ouden gezegd is: Gij zult de eed niet breken, maar gij zult de Heere uw eden houden. 34 **Maar Ik zeg u**: Zweert in het geheel niet ... 38 **Gij hebt gehoord**, dat gezegd is: Oog om oog, en tand om tand. 39 **Maar Ik zeg u**, dat gij de boze niet weerstaat ... 43 **Gij hebt gehoord**, dat er gezegd is: Gij zult uw naaste liefhebben, en uw vijand zult gij haten. 44 **Maar Ik zeg u**: Hebt uw vijanden lief ...”.

De Wet veroordeelt daden, maar de Heer gaat veel dieper en raakt aan de drijfveren. Tegenover “niet doden” staat “niet toornig zijn”, tegenover “geen overspel doen” staat “niet begeren”, tegenover “de eed niet breken” staat “niet zweren”, tegenover “oog om oog” staat “uw vijanden liefhebben”.

Hier zien we vlak voor het kruis reeds de hogere leefregel in Christus. De hogere leefregel van het christendom is niet aan een lijst met geboden (meestal VERBODEN in de Wet) gebonden. Het christendom is verbonden met God Zelf.

Maar in de tijd van de bergrede was het nieuwe verbond nog niet geheel geopenbaard. Dat is dan ook te merken in de bergrede waar de Heer zijn (Joodse) discipelen leerde te bidden:

Mt 6:12 “En vergeef ons onze schulden, **gelijk ook wij vergeven** onze schuldenaren”.

Als we dat vergelijken met wat ná het kruis wordt gezegd, dan zien we een fundamenteel verschil:

Ef 4:32 “Maar zijt jegens elkander goedertieren, barmhartig, vergevende elkander, **gelijk ook God in Christus u vergeven heeft**”.

Ef 5:1-2 “Zijt dan navolgers Gods, als geliefde kinderen; En wandelt in de liefde, **gelijk ook Christus ons liefgehad heeft**, en Zichzelf voor ons heeft overgegeven tot een offerande en een slachtoffer, Gode tot een welriekende reuk”.

De norm is niet langer een lijst met regels, maar Christus Zelf:

Ef 4:20-21 “Doch gij hebt Christus alzo niet geleerd; Indien gij naar Hem gehoord hebt, en **door Hem geleerd** zijt, gelijk de waarheid in Jezus is”.

1Pt 2:21-23 “Want hiertoe zijt gij geroepen, daar ook Christus voor ons geleden heeft, ons een **voorbeeld** nalatende, opdat gij **Zijn voetstappen** zoudt **navolgen**; Die geen zonde gedaan heeft, en er is geen bedrog in Zijn mond gevonden; Die, toen Hij gescholden werd, niet terugschold, en toen Hij leed, niet dreigde; maar gaf het over aan Die, Die rechtvaardig oordeelt”.

1Jh 2:6 “Die zegt, dat hij in Hem blijft, die moet ook zelf **alzo wandelen, gelijk Hij** gewandeld heeft”.

Jh 15:5 “Ik ben de Wijnstok, [en] gij de ranken; die **in Mij** blijft, en Ik in hem, die draagt veel vrucht; want **zonder Mij kunt gij niets doen**”.

Het werkzame beginsel is de Geest van Christus die in onze harten is uitgestort:

Rm 8:8-9 “En die in het vlees zijn, kunnen Gode niet behagen. Doch gij zijt niet in het vlees, maar in de Geest, zo anders de Geest Gods in u woont. Maar zo iemand de **Geest van Christus** niet heeft, die komt Hem niet toe”.

Rm 5:5 “omdat **de liefde Gods in onze harten uitgestort is door de Heilige Geest**, Die ons is gegeven”.

2Ko 3:3 “Daar gij openbaar zijt geworden, dat gij een brief van Christus zijt, en door onze dienst bereid, die geschreven is niet met inkt, maar **door de Geest van de levende God**, niet in stenen tafelen, maar in **vlesen tafelen** des harten”.

2Ko 4:6 “Want God, Die gezegd heeft, dat het licht uit de duisternis zou schijnen, is Degene, Die **in onze harten geschenen** heeft, om [te geven] verlichting der kennis der heerlijkheid Gods in het aangezicht van Jezus Christus”.

Gl 4:6-7 “En aangezien gij kinderen zijt, zo heeft God **de Geest Zijns Zoons uitgezonden in uw harten**, Die roept: Abba, Vader! Zo dan, gij zijt niet meer een dienstknecht, maar een zoon”

Hb 8:10 “Ik zal Mijn wetten in hun verstand geven, en **in hun harten zal Ik die inschrijven**”.

13. Maar de brief van Jakobus dan?

Jakobus spreekt over de Wet als volgt: “Maar die inziet in de volmaakte wet, die van de vrijheid ...” (Jk 1:25). Hij noemt de Wet verder ook “de koninklijke wet” (2:8) en waarschuwt voor overtreding. Hoe moeten wij dat begrijpen?

Jakobus, (een broer van Jezus) schreef zijn brief al erg vroeg: 45 tot 48 na Christus. Waarschijnlijk is dit wel het vroegste geschrift van het Nieuwe Testament. In die tijd waren de Joodse christenen nog niet afgezonderd; zij brachten nog altijd offeranden volgens de Wet. Er was zelfs een grote

schare van de priesters aan het geloof gehoorzaam (Hd 6:7). Zij waren allen ijveraars voor de Wet. Dit is misschien moeilijk te geloven, maar het zijn de feiten.

Het betreft hier een overgangsfase waarbij deze ijveraars voor de Wet langzaam losgeweekt moesten worden uit het Mozaïsche verbond. Zij werden aanvankelijk overgezet in een denken waarbij de Wet nog louter beschouwd werd als een “wet der vrijheid”. Zij waren in die tijd innerlijk nog niet “vrij” van de Wet. Jakobus schrijft voor deze Joden en benadert het geloofsleven volkomen praktisch. De leerstellige positie van de christen vinden we bij hem niet, daarvoor moeten we bij Paulus zijn.

J.N. Darby: “Voor Jezus was de wil van God een wet der vrijheid. Hij kwam om de wil van God te doen; en Hij zocht niets anders ... De wet is de wet der vrijheid, indien de wandel toont, dat de wil en het hart en zijn wensen in volkomen harmonie zijn met die wet. Wat ons betreft, is het de door God gegeven en in onze harten geschreven wet”.

We treffen Jakobus ook aan in Hd 15, waar hij in de vergadering van de apostelen en ouderlingen zoiets als het voorzitterschap bekleedde. Die vergadering vond plaats om te beslissen of de gelovigen uit de volken, al of niet, aan de Wet van Mozes onderworpen moesten zijn, Zijn uitspraak was beslissend en het was Jakobus, die de beraadslaging tot een goed einde bracht:

Hd 15:1, 2, 20, 21 “En sommigen, die afgekomen waren van Judéa, leerden de broeders, [zeggende]: Indien gij niet besneden wordt naar de wijze van Mozes, zo kunt gij niet zalig worden. 2 Toen er dan geen kleine weerstand en twisting geschiedde bij Paulus en Bárnabas tegen hen, zo hebben zij verordeneerd, dat Paulus en Bárnabas, en enige anderen uit hen, zouden opgaan tot de apostelen en ouderlingen naar Jeruzalem, over deze vraag ... 19 Daarom oordeel ik [dat is Jakobus, zie vs. 13], dat men hen, die uit de heidenen zich tot God bekeren, niet beroere; 20 Maar hun zal aanschrijven, dat zij zich onthouden van de dingen, die door de afgoden besmet zijn, en van hoererij, en van het verstikte, en van bloed”.

In deze fase van ontwikkeling schreef Jakobus zijn brief, en in die context moeten wij die begrijpen. Vandaar dat Jakobus over de praktische kant van het leven schrijft als een leven beantwoordend aan de Wet. Maar de naam die hij aan de Wet geeft: de “wet van de vrijheid”, laat zien, dat voor hem de Wet niet zonder meer HET GEBOD is.

Alhoewel Jakobus niet de leer der genade ontvouwt (dat doet Paulus), wordt de goddelijke genade in zijn brief toch duidelijk erkend:

Jk 1:18 “Naar Zijn wil heeft Hij ons gebaard door het Woord der waarheid, opdat wij zouden zijn [als] eerstelingen van Zijn schepselen”.

14. Tot slot

Het karakter van de christelijke dienst is als volgt met een voorbeeld te omschrijven:

In een fabriek is een jonge man als werknemer aangesteld. Hij staat onder een arbeidscontract, dat hem voorschrijft wat hij te doen en te laten heeft. Werktijden zijn tot in de puntjes geregeld, voorschriften voor het gebruik van de machines staan aangeplakt.

De eigenaar van de zaak, die geen kinderen heeft, adopteert deze veelbelovende jongeman als zoon en bereidt hem voor op de taak die hij als zijn opvolger zal hebben te vervullen.

Staat deze jongen als zoon nu nog onder het arbeidscontract? Nee!

Betekent dit dat hij de machine wel in de soep mag laten draaien, dat hij zich aan werktijden niet hoeft te storen? Natuurlijk niet.

Het betekent dat hij de machines met nog veel meer zorg zal behandelen dan hij als werknemer deed, want het zijn de machines van zijn vader. Het betekent dat hij niet later op het werk komt, maar eerder en dat hij in het hoogseizoen overwerk verricht zonder op extra betaling aan te dringen. Anderzijds houdt het in, dat hij als zoon in vrijheid dient en naar de geest van zijn vader handelt, wat hem een speelruimte geeft die de werknemers niet bezitten. Als “zoon” de wil

van God doen is niet aan grenzen gebonden. Zo'n dienst is niet beperkt tot het voldoen aan een reeks bepalingen. Het betekent dienen in vrijheid, gedreven door liefde.

Het is door de Geest van God dat wij Hem zo in vrijheid kunnen dienen:

“Maar indien gij door de Geest geleid wordt, zo zijt gij niet onder de wet” - Gal 5: 18.

**wandel door de Geest
dien in Vrijheid
gedreven door Liefde
geheel zonder Wet**

Bronmateriaal:

- *De Wet, een christelijke leefregel van dankbaarheid?* - J.G. Fijnvandraat.
- *Beschouwing over de brief van Jakobus* - J.N. Darby, 1880.

E-mail: verhoevenmarc@skynet.be

Homepage: www.verhoevenmarc.be of users.skynet.be/fa390968

Ga hier naar de [Nieuwste Artikelen](#) of www.verhoevenmarc.be/NieuwsteArtikelen.htm